

Sevgi ve Yunus Emre

Öykü
Satı Çalış, Nesrin Çetin

Resimler
Salih Denli

Altı öykü kitabından oluşan, Etik Kitaplar Dizisi Projesi, çeşitli aşamalarda aşağıda isimleri verilen kişilerin destekleri ile gerçekleştirilmiştir. Onların katkıları olmadan bu proje sonlanamazdı. Kendilerine, etik bilinç-
lenme konusunda büyük yararlar sağlayacağına inandığımız bu kitaplara verdikleri katkılar nedeniyle çok
teşekkür ederiz.

Projenin başlangıç aşamasında görev alan ODTÜ öğretim üyelerinden;
Feride Acar, Seçil Akgün, Füsun Akkök, Sencer Ayata, Akın Ergüden, Nezih Güven, Olcay İmamoğlu,
Güneş Müftüoğlu, Bengi Öner, Canan Özgen, Eyüp Özveren, Erol Sayın, İsembike Togan ve
Fatoş Yarman Vural

Öykü Yarışması Seçici Kurulunda yer alan;
Servet Bal, Mübeccel Gönen, Serpil Ural, Canan Özgen

İllustrasyon Yarışması Seçici Kurulunda yer alan;
Mürşide İcmeli, İsmail Kaya, Filiz Şenler, Canan Özgen, Serpil Ural

Projenin MEB tarafında desteklenmesinde büyük katkıları olan eski MEB müsteşarı;
Bener Cordan

MEB Müsteşar yardımcısı, eğitimci ve şair
Hüseyin Acar

Projeye başından itibaren manen büyük destek veren ve takipçisi olan Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri;
Kemal Nehrozoğlu

ISBN 975-8602-35-0
Öykü: Satı Çalış, Nesrin Çetin
Resimler: Salih Denli
Tasarım: Gökhan Okur
CTP: X Repro
Baskı: X Matbaası
Adres: ODTÜ, İnönü Bulvarı, 06531 Ankara, Türkiye

Bu öykü, sevgi ile büyüyen ve çevresine sevgi veren Yunus Emre'yle ilgilidir. Öykü onun yaşamındaki önemli olaylara dayandırılmıştır. Yunus Emre'yle ilgili tarihsel bilgiler kitabın sonunda yer almaktadır.

Yunus Emre Sarayköy’de doğdu. İsmail beyle eşinin tek çocuğuydu. Ufacık ve mutlulukla ışıldayan gözleriyle doğduğu ilk günden başlayarak çevresine mutluluk saçtı. Yunus’un çocukluğundan itibaren birçok yeteneği vardı. Olayları çok iyi gözlemliyor, şiirsel bir biçimde konuşuyor ve müziğe karşı çok duyarlı davranıyordu. Herkes onun bu şiirsel konuşma biçimine şaşıyor, aynı zamanda da hayran kalıyordu.

Yunus etrafı çam ve meşelerle dolu bir köyde yaşıyordu. Köye uzun süren bir kışın ardından ilkbahar gelmişti. Ağaçlar çiçek açmış, yerler çimlerle ve ren-garenk çiçeklerle donanmıştı. Yunus hiç durur mu? En iyi arkadaşlarından biri olan Ömer ile birlikte kırlarda dolaşmaya çıktılar. Patikada yürürlerken pek çok çiçek gördüler. Ömer papatyaları çok sevmişti. Eğildi ve tam bir papatyayı kopartmak üzereyken... Yunus:

– Ömer lütfen o çiçeği kopartma! dedi. Ömer şaşırmıştı.

– Niye kopartmamı istemiyorsun? diye sordu. Yunus:

– O da bizler gibi canlı ve kopartırsan çok geçmeden solar. Çünkü onun da anne ve babası var, dedi.

Ömer daha da şaşırmıştı.

– Nasıl yani? dedi. Yunus papatyayı okşadı ve;

– Söyle bakalım küçük papatya senin annen baban var mı? dedi ve sesini değiştirerek papatyanın yerine yanıt verdi.

– Tabii ki var. Benim annem babam da topraktır. Toprak beni besler, büyüme-mi ve yaşamamı sağlar, dedi. Ömer, Yunus’un niye kendisine engel olduğunu anlamıştı.

– Özür dilerim Yunus ben böyle düşünmemiştim, dedi. Yunus:

– İstedığımızı yapmadan önce kendimizi karşımızdakinin yerine koymalıyız. Davranışımız karşımızdakini üzmemeli, ona zarar vermemeli. Eğer sarı papat-yayı kopartmış olsaydın bir kaç dakika sonra solacaktı. Oysa şimdi mutlulukla yüzünü güneşe çevirmiş parlıyor, dedi.

Hava kararmaya başlamıştı. Yunus'la Ömer eve dönmeye karar verdiler. Yolda tıpkı onlar gibi evlerine gitmekte olan bir karınca sürüsüyle karşılaştılar. Karıncalar yiyecek parçalarını yuvalarına taşıyorlardı. O arada sürüden uzakta bir karınca gördüler. Bu karınca herhalde yolunu şaşırmıştı. Ömer:

– Bak Yunus küçük bir karınca! Ama arkadaşlarından ayrılmış, dedi. Kendimi onun yerine koyarsam... dedi ve sustu. Bir müddet sonra,

– Kendimi çok endişeli, korku içinde ve mutsuz hissedirdim, dedi. Yunus da:

– Hadi o zaman ne duruyoruz, onu sevindirelim, dedi. Yunus karıncayı eline aldı ve yavaşça yuvanın önüne bıraktı. İkisi de bir karıncaya yaptıkları iyiliğin kıvancını taşıyarak eve döndüler. Yunus o gün yaşadıklarını anne ve babasına anlattı. Annesi:

– Senin kadar sevgi dolu ve kendisi kadar başkalarının da iyiliğini düşünen bir çocuğum olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum, dedi.

Yunus evlerinin yakınındaki bir okula gidiyordu. İyi bir öğrenciydi. Derslerine çalışıyor, ödevlerini yapıyor, bol bol kitap okuyor ve öğretmenini de çok seviyordu. Yunus okuma yazma öğrendikten sonra aklındaki şiirlerini kağıda dökmeye başladı. Öğretmenleri şiirlerini çok beğeniyorlardı. Bu da onun isteğinin artmasına, her gün yeni bir şiir yazmasına neden oluyordu. Yunusun müziğe olan ilgisi de her geçen gün artıyordu. Yunus'un şiirsel yönünün yanında, ezgi ve ritim yeteneği de öğretmenleri tarafından farkına varılınca, ona bir müzik aleti almaları için anne ve babasını ikna ettiler. Ailesi Yunus'a sürpriz yapıp bir bağlama aldı. Yunus gözlerine inanamadı. Babası:

– Bunu çalmasını öğren, şiirlerin için güzel ezgiler yakala, seni dinleyeceğiz, yalnızca biz değil seni herkes dinleyecek, dedi.

Yunus, içindeki sevgisini dile getireceği müzik aletini bulmuştu. Yunus daha önce hiç bağlama çalmamıştı. Odasına çıktı ve hemen bağlamasını çalmayı denedi. Değişik sesler onu eğlendiriyordu. Birden bir ses duydu;

– Bana ne kadar çok emek verip, ne kadar çok çalarsan, ben de o kadar güzel ses çıkartırım. Yunus şaşırmıştı. Bağlaması konuşuyordu.

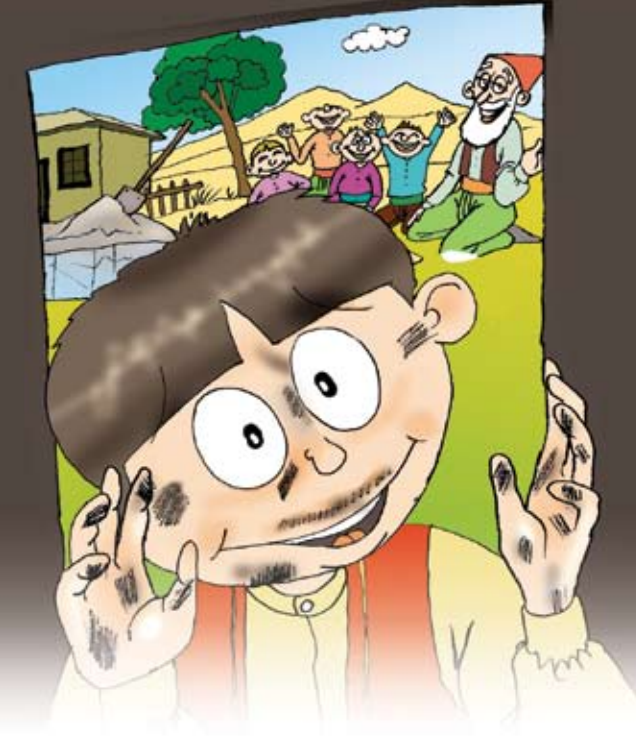
– Sen nasıl konuşursun ki? diye sordu. Sonra kendi kendine güldü. Bu konuşan aslında kendisiydi. Kendi kendine konuşmuştu. Duyduğu sesleri sanki bağlaması söylemiş gibi kendini kandırmıştı. Ama bu konuşma Yunus'un çok hoşuna gitti. Bundan sonra bağlamasıyla konuşacak, en yalnız olduğu anlarda onunla arkadaşlık edecek ve hiç sıkılmayacaktı. Gün geçtikçe bağlama çalmayı öğrendi. Çalıştıkça, bağlamasından çıkan sesler güzelleşiyordu. Olağanüstü ezgilerle uyaklı dizeleri birleştiriyordu. Bunları önce anne-babasına sonra da fırsat buldukça arkadaşlarına ve komşulara dinletiyordu. Yunus kimi zaman müzik derslerinde okula bağlamasını götürüyor öğretmenlerine ve arkadaşlarına manilerini okuyordu.

Yunus'un yüreği sevgi ile doluydu. O sadece arkadaşlarını, anne ve babasını, öğretmenlerini değil, herkesi seviyordu. Ağaçları, kuşları, hayvanları, çiçekleri, kısaca doğayı ve içindekileri seviyordu. Büyüdükçe içindeki sevgisi de büyüyordu. Herkese yardıma koşuyor, hiç yorulmuyor ve bunu severek, keyifle yapıyordu. Yunus'un köyün öbür ucunda, derenin kenarında oturan yaşlı bir amcası vardı.

Rasim Amca'nın karısı ve çocuğu olmadığı için Yunus' un ailesi ona yardım ediyordu. Yunus ona her gün annesinin yaptığı yemeklerden götürüyordu. Bunu yaparken hiç yüksünmüyor, gittiğinde Rasim Amcasıyla uzun uzun konuşup ondan yaşamla ilgili çok güzel şeyler öğreniyordu. Bir gün Yunus, evde yalnızlıktan sıkılan amcasını sevindirmek için ne yapması gerektiğini düşündü. Bağlamasıyla konuşmaya başladı.

– Sevgili bağlamam, bu yaşlı ve yalnız amcamı nasıl mutlu edebilirim sence? Eğer onun yüzünü gülerken görürsem çok sevineceğim. Bağlaması yanıt verdi:

– Arkadaşlarınla onu ziyarete git, bunca çocuğun sesi onu mutlu eder yalnızlığını unuttur, keyiflenir.

Yunus ertesi gün arkadaşlarını topladı, onlara düşündüklerini anlattı. Böylece, hep beraber Rasim Amca'nın evine gittiler. Çok kalabalık oldukları için bahçeye çıkıp oturdular. Çocuklar bahçede kumlarla oynamak istediler. Rasim Amca'nın bir koşulu vardı:

– Ben de size katılmak istiyorum dedi. Rasim Amca ve çocuklar hep birlikte derenin kenarında kocaman bir çukur açmaya başladılar. Çukur derinleştikçe içine su doluyordu. Çok eğleniyorlardı. Çukur büyüdükçe derenin kenarında, bahçede bir havuz oluşmuştu. Birden Rasim Amca gülmeye başladı. Herkes Rasim Amca'ya, o ise Yunus'a bakıyordu. Yunus'un eli yüzü çamur içindeydi. Yüzündeki çamurlardan biri de burnunun altındaydı ve tıpkı bir bıyığa benziyordu. Yunus merakla eve girdi ve aynaya baktı. Kendisi de gülmeye başladı. Dışarı çıktığında bir de baktı ki, herkes kendine çamurdan bir bıyık yapmış. Kol kola girip, açtıkları çukurda toplanan suda görüntülerine bakıp hep birlikte güldüler.

Daha sonra Yunus onlara bağlamasıyla maniler okudu hep birlikte onun söylediklerini tekrarlayıp güzel saatler geçirdiler. Bu ziyaret yaşlı Rasim Amca'yı da çocukları da çok mutlu etmişti. Akşam eve döndüklerinde Yunus bağlamasına:

– Rasim Amca ne güzel gülüyordu. Bu beni çok mutlu etti. Sevmek ve sevilmek ne güzel, dedi.

Her ilkbaharda köy halkı dağlara fidan dikmeye giderdi. Bir fidanın büyüdüğünü görmek çok güzeldi. Ayrıca doğaya bir canlı daha kazandırmanın sevinci de başkaydı. Köy okulundaki öğretmenler de öğrencilerini fidan dikmeye götürürlerdi. Yunus ilk defa bu şenliğe katılıyordu. Çocuklara anne ve babaları fidanın nasıl dikileceğini öğretiyorlardı. Yunus da fidanını aldı ve daha önce köy muhtarının belirlediği yerlerden birisini seçerek, toprağı kazmaya başladı. Anne ve babası ona arada yardım ediyordu. Yunus ilk fidanını dikmişti. Fidanı yaşam suyunu verdi. Yunus bütün bitkilerin sevgiyle daha hızlı büyüdüklərini ve güzelleştiklerini annesinden öğrenmişti. Fidanını okşadı. İncecik gövdesinde parmaklarını gezdirdi, ona yavaşça onu ne kadar sevdiğini ve onu sık sık ziyarete geleceğini fısıldadı. Doğayla birlikte olmak çok güzeldi.

Okulun bitmesine yakın, sınıflarına yeni bir öğrenci katıldı. İsmi Ali idi. Ali ela gözlü, zayıf, solgun yüzlü bir çocuktur. Sağ ayağında bir sorunu vardı ve bu nedenle rahat yürüyemiyor, yürürken koltuk değneklerinden yararlanıyordu. Ali diğer çocuklara benzemiyor, onların yanına gitmiyordu. Teneffüslerde hep bir kenara çekiliyor ve oyun oynayan çocukları, izliyordu. Ali gizli gizli üzüyor ve üzüntüsü yüzünden belli oluyordu. Her an ağlamaya hazır görünüyordu. Yunus Ali'nin bu durumuna bakıp çok üzülmüyordu. Bağlamasıyla dertleşti.

– Buna bir çözüm bulmam gerek. Ali'ye çok üzüldüğüm. Onun yüzünü görünce içimden ağlamak geliyor, dedi. Bağlaması:

– Onu da oyunlarınıza alın. Onun oynayabileceği oyunlar vardır, dedi.

Yunus ertesi gün, Ali sınıfta iken, bahçede oynayan arkadaşlarıyla konuştu ve hep birlikte Ali ile oynamaya karar verdiler. Yunus sınıfa gidip:

– Ali arkadaşlarım ve ben seni seviyor ve bizimle birlikte oyun oynamanı istiyoruz. Şimdiye kadar bunu düşünmekte geciktiğimiz için bizi affet olur mu? dedi ve;

– Ben gelmedim dava için.
Benim işim sevgi için
Dostum evi gönüllerdir
Gönüller yapmaya geldim, diye ona bir mani okudu. Bu sözler Ali' yi çok mutlu etti ve;

– Ben çok yavaş hareket ediyorum. Sizin oyunlarınızı bozmak istemem, dedi.

Yunus, onun da katılabileceği oyunlar da olduğunu ve bu oyunlardan da çok zevk aldıklarını ona anlattı. Bu Ali' nin çok hoşuna gitti. Artık bazı oyunlara o da katılıyor ve o da gülüyordu. Yunus ve arkadaşları üzgün bir insanı mutlu edebildikleri için seviniyorlardı.

Yıllar hızla geçiyordu. Yunus okulunu başarıyla bitirmiş ve genç bir delikanlı olmuştu. O tümüyle bir sevgi ve iyilikler insanıydı. Bütün köy halkı onun sevgisini biliyor, onlar da Yunus'u çok seviyorlar, ondan hayranlık ve saygıyla söz ediyor, çocuklarına örnek gösteriyorlardı.

Yunus artık kabına sığamıyor, bir şeyler yapmak istiyor, daha doğrusu bir işe yaramak istiyordu. Yunusun uzak bir köyde çiftliği olan bir dayısı vardı. Ahmet Dayı'nın çiftliği çok büyüktü. Dayısının yardıma gereksinimi vardı. Bağlamasına bunu danışmalıydı.

– Sevgili bağlamam, ben artık büyüdüm. Gidip yeni yerler görmeliyim. Hayatımı kazanmalı, yeni şeyler öğrenmeliyim. Dayımın çiftliğine ne dersin?

– Çok iyi olur, anne ve babandan izin al, hemen düşünceni gerçekleştir, dedi bağlaması.

Babasından ve annesinden izin alan Yunus evden ayrıldı ve Ahmet Dayı'nın çiftliğinde yaşamaya başladı. Yunus yıl boyunca çiftlikte bilmediği pek çok şeyi öğrendi. İyi bir çiftçi oldu. Süt sağmayı, ata binmeyi, sebze yetiştirmeyi ve hayvanlara bakmayı burada öğrendi. Akşamları da odasında manilerini yazıyor, bağlamasını çalıyor, onunla dertleşiyor ve kitap okuyordu.

Yunus bir gün kasaba pazarının girişinde üstü başı kir içinde bir çocuk gördü. Çocuk kir içindeyken bile gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Yüzündeki üzgün ve umarsız görünüm Yunus'u çok etkiledi. Çocuğa yaklaştı, ona sorular sordu. Adı Mehmet idi ve kimsesizdi. Anne ve babasını bir selde yitirmişti. Pazar yerinde yaşıyor, pazar sonunda çevrede kalan artıklarla karnını doyuruyordu. Yunus çocuğun bu durumuna çok üzüldü ve gizlice cebine para koydu. Çocuk parayı bulunca kimbilir ne kadar sevinecekti. Çiftliğe döndüğünde Yunus'un hala o çocuk vardı.

– Zavallı çocuk, dedi Yunus. Odasına girdi ve o çocuğu düşünmeye devam etti. Eline bağlamasını aldı ve birşeyler çalmaya başladı. Birden bağlaması sordu:

– Ne düşünüyorsun? Neden bu kadar üzgünsün?

Yunus olanları bağlamasına anlattı.

– Nasıl edeyim de ben bu yoksul çocuğa yardım edeyim? diye sordu. Bağlaması:

– Ahmet Dayı'nla konuşsana. O mutlaka sana yardım edecektir, dedi. O gece Yunus ertesi gün dayısıyla konuşacaklarını düşleyerek uykuya daldı.

Sabah olunca erkenden Ahmet Dayısıyla konuşan Yunus, onunla birlikte pazara gidip çocuğu buldu. Mehmet artık onlarla yaşayacaktı. Mehmet Yunus'a,

– Seni gördüğümde beri başıma çok güzel şeyler geliyor. Sen bir iyilik meleğisin galiba. Bana şans getirdin. Dün cebimde para buldum. Yoksa onu sen mi koydun cebime? Onunla karnımı doyurdum. Beni daha bir hafta doyuracak param oldu. Bugün de bir yuva buldum. Ne şanslıyım, dedi.

Mehmet çiftlikte onlara yardım etmeye başladı. Yunus'la kardeş gibiydiler. Ahmet Dayı da onu oğlu gibi sevmiştii. Mehmet artık çok mutluydu. Çünkü düşleyemeyeceği bir yuvayı ve sevgi ortamını bulmuştu. Karnı doyuyordu. Çalışmak onu mutlu ediyordu.

Yunus gezmeyi, yeni yerler görmeyi, yeni insanlarla tanışmayı çok seviyordu. Ara sıra kasabaya gezmeye gidiyor, yeni insanlarla tanışıyor, dostluklar kuruyordu. Bir gidişinde kasabada bir sevgi okulu kurulduğunu öğrendi. Bir kaç kez bu okula konuk olarak gitti. Orada gördükleri, duydukları onu çok etkiledi. Kendine benzeyen iyi insanları görmek, bilgilerinin derinliğini anlamak çok güzeldi. Yunus gördüğü okulu bağlamasına anlattı. Bağlaması merakla sordu:

– Sevgi okulu nasıl bir yer Yunus?

– Öğrendiğime göre, orada çok bilgili, kendilerini iyilik yapmaya adanmış insanlar var. Okulda öğrencileri böyle sevgiyle yetiştiriyorlar. Bu öğrencilere, insanlara daha fazla nasıl yardım edebileceklerini, ayırım yapmadan herkesi aynı ölçüde sevmenin ve değer vermenin ne kadar değerli bir duygu olduğunu ve bunun gibi pek çok şeyi öğretiyorlar.

Yunus önce dayısından, daha sonra da anne ve babasından izin istedi. Onların olurlarını alarak bu sevgi okuluna öğrenci olarak başladı. Yunus için yeni bir yaşam başlıyordu. Yeniden öğrenci olmak zordu ama Yunus çok çalıştı. Öğretmeninin sahip olduğu bilgilerden sonuna kadar faydalandı ve bir gün o da öğretmen oldu. Bir süre öğretmenlik yaptıktan sonra içindeki sevgiyi başka başka insanlarla da paylaşmak için il il dolaşmaya karar verdi. Yeni yerler, yeni insanlar ve yeni sevgiler onu bekliyordu.

Yunus elinde bağlaması ile gittiği her yeri karış karış dolaşıp, insanlarla konuşuyor ve onlarla bilgilerini paylaşıyordu. Her gittiği yerde saygı görüyordu. Sevgisi ve şiirleri insanları etkiliyordu. Kısa bir zaman içinde insanların sevgisini kazanıyor, aileler çocuklarını eğitmek için ona gönderiyorlardı.

Yunus yolculuğu seiyor, insan tanımayı ise her şeyden çok seviyordu. Anadolu'yu bir baştan diğer başa geziyordu. Bir süre sonra Elazığ'a vardı. Yunus buraya hayran olmuştu. Bu kentin havasında başka bir şeyler vardı. Yunus gittiği yerlerde han denen otellerde kalıyordu. Her gün handan çıkıp çevreyi geziyordu. Bir gün dolaşırken yolda çok güzel bir köylü kıızıyla karşılaştı. Herhalde kız babasıyla şehre alışverişe gelmişti. Yunus heyecanlanmıştı. Şimdiye kadar birçok yer gezmiş, bir sürü insanla tanışmış, birçok ailenin güzel kızlarını görmüş, ama hiç kimseden bu kadar etkilenmemişti. Yüzü kızardı. Bir süre arkalarından baktı. Sonra yaptığından utandı ve yoluna devam etti.

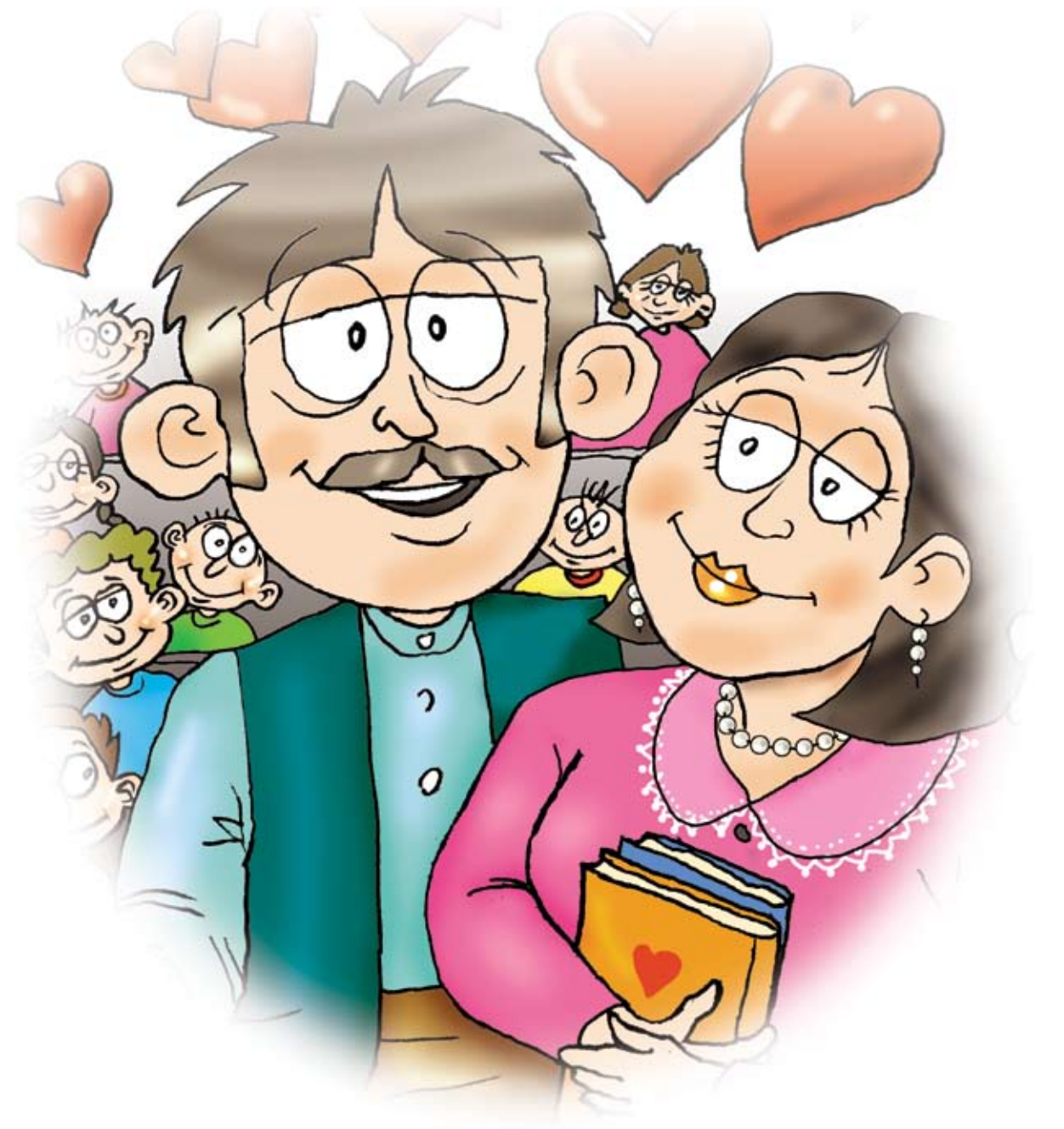
Akşam hana dönen Yunus'un gözüne hiç uyku girmiyordu. Duygularına bir anlam veremiyordu. Bağlamasını eline aldı ve çalmaya başladı. Bu gün bir başka çalışıyordu.

- İşitin ey yarenler
Aşk bir güneşe benzer.
Aşkı olmayan kişi
Misali taş a benzer.

Yine bağlaması Yunus'a neyi olduğunu sordu. Yunus:

- Ey sevgili dostum, bana bir şeyler oldu, dedi ve gördüğü güzeli anlatmaya başladı.
- Sen aşık olmuşsun, dedi bağlaması.

Hergün Elazığ'ın çevre köylerini dolaşıp gördüğü güzel kızı arayan Yunus, aşık olduğu güzeli sonunda bir köyde buldu. Yunus yuva kuracağı eşini bulmuştu. Kızı babasından istedi. Yunusun bilgisi ve ünü her yere yayılmıştı. Onu tanıyan herkes derin bilgisine ve sevgisine hayran kalıyordu. Baba hiç duraksamadı. Yunus Elazığ'da güzel bir kır düğünüyle sevdiğiyle evlendi.

Yunus evlendikten sonra gezmeyi bıraktı. Eşi de ona benziyordu. Sevgi dolu bir insandı. Birlikte bir okul açmaya karar verdiler. Yunus açtıkları bu okulda öğrencileriyle bilgilerini paylaşıyor, onlara gezdiği yerleri anlatıyordu. Mutlu olmak için mutluluk vermenin gerektiğini öğrencilerine öğretiyordu. Eşiyle birlikte insanları mutlu etmek, bilgilendirmek, doğayı ve hayvanları korumak için çalışıyorlardı. Birlikte sohbetler edip, şiirler yazıyorlardı.

Yunus Emre yüreğindeki bitmek bilmeyen sevgiyi diğer insanlarla ömrünün sonuna kadar paylaştı. Öğrencilerinin ailelerinin yardımıyla eşiyile birlikte kurdukları çiftlikte, hayvanları ve çocukları ile yaşıyor, doğada gezintilere çıkıyor, okulunda deneyimlerini ve bilgisini öğrencilerine aktarıyordu. Bağlaması bir gün ona:

– Artık yaşılanıyorsun, yazdığın güzel manileri senden sonra gelecek kuşaklar da öğrensin, senin gibi mutlu olsunlar istemez misin? diye sordu.

Yunus bunun üzerine sevdiği, yanından hiç ayırmadığı sevgili dostunun önerisini yerine getirdi ve ömrü boyunca yazdığı şiirleri bir kitap haline getirdi. Böylece tanımadığı insanlara yıllar sonra da Yunus’ un insan ve doğa sevgisi ulaşacaktı.

Siz de Yunus Emre gibi içinizdeki sevgiyi bulup, insanlarla paylaşarak, gereksinimi olanlara yardım ederek, çok daha mutlu olmak istemez misiniz?

YUNUS EMRE
(1240-1320)

Porsuk çayının Sakarya’ya karıştığı yerdeki Sarıköy’de yetişmiş ve orada ölmüştür. Varlıklı bir kişi olan babasının adı İsmail idi. Şiirlerinden çağının bilimlerini öğrendiği, Farsça ve Arapça bildiği anlaşılmaktadır.

Medresede okumuş olduğu düşünülmektedir. Gençliğinde çiftçilikle uğraşmıştır. Daha sonra dervişlik geleneğine uyarak, gezmeye çıkmış, şiirleriyle ün yapmıştır. Sevgi dolu şiirleri birçok ozana esin kaynağı olmuştur.

Edebiyat tarihçileri dilinin arılığı, anlatımının şiirsel gücü, dinsel inancının içtenliği, aşk, ölüm gibi evrensel konuları etkileyici biçimde anlatışı nedeniyle, onu Türk edebiyatının en büyük ozanlarından biri olarak kabul etmektedirler. Günümüzde ise onun asıl büyük değerinin, her dinden, her inançtan insana aynı gözle bakan insan sevgisinden kaynaklanmaktadır.

